

**VAHŞİ
KARTLAR I**

VAHŞİ KARTLAR I

Orijinal Adı: Wild Cards I

Editör: George R. R. Martin

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Yayına Hazırlayan: Enis Köksaldı

Çeviri: Kerim Şansal

Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mart 2014

ISBN: 978-9944-82-811-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1986 George R. R. Martin

“Giriş”, “Kabuk Oyunları” ve “Ara Bölümler” © 1986 George R. R. Martin

“Broadway Üstünde Otuz Dakika” © 1986 Howard Waldrop

“Uykucu” © 1986 Amber Corporation

“Tanık” © 1986 Walter Jon Williams

“İtibarsızlaştırma Törenleri” © 1986 Melinda M. Snodgrass

“Fortunato’nun Uzun ve Karanlık Gecesi” ve “Son: Üçüncü Kuşak

© 1986 Lewis Shiner

“Başkalaşım” ve “Vahşi Kart Virüsü Bilimi: Literatürden

Pasajlar” © 1986 Victor Milán

“Derinlerde” © 1986 Edward Bryant ve Leanne C. Harper

“İpler” © 1986 Stephen Leigh

“Bir Avcı Gelir” © 1986 John J. Miller

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax : (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

VAHŞİ KARTLAR I

George R. R. Martin

Çeviri: Kerim Şansal

epsilon®

*Benimle aynı dört-renkli köklerden yetişen
Ken Keller için*

Editörün Notu

Vahşi Kartlar, tarihi bizimkiyle paralellik gösteren tümüyle hayali bir dünyada geçen kurgusal bir eserdir. *Vahşi Kartlar*'da yer verilen isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar ya kurgudur ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, yerlere veya sağ ya da ölü gerçek insanlara dair herhangi bir benzerlik, tamamen tesadüfidir. Örneğin, bu kitapta yer alan makaleler, haber yazıları ve diğer yazılar tamamen kurgusaldır ve gerçek yazarları betimlemek veya bu kitapta yer verilen kurgusal makaleler, haber yazıları ve diğer yazıları, bu yazarların fiilen yazdığını, yayımladığını ya da onlara katkıda bulunduğunu ima etmek gibi bir niyet taşınmamaktadır.

GİRİŞ

Vahşi Zamanlar: Savaş Sonrası Yılların Sözlü Tarihi'nden
Studs Terkel (Pantheon, 1979)

Herbert L. Cranston

Yıllar sonra, *Dünya'nın Durduğu Gün*'de Michael Rennie'yi şu uçan daireden çıkarken gördüğümde, karıma doğru eğilip, "İşte uzaylı elçi dediğin böyle görünmeli," demiştim. Öteden beri, onlara bu filmin fikrini Tachyon'un gelişinin verdiğiinden şüphelenmişimdir, ama Hollywood'un olayları nasıl değiştirdiğini bilirsiniz. Bense oradaydım, yani gerçekten nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İlk olarak, Tachyon, White Sands'e iniş yapmıştı, Washington'a değil. Bir robotu yoktu ve biz onu vurmadık. Aslında neler yaşandığını düşününce, belki de vurmalıydık, değil mi?

Öncelikle, gemisi kesinlikle bir uçan daire değildi ve kesinlikle önceden ele geçirdiğimiz V-2'lere, hatta Werner'in çizim tahtasındaki Ay roketlerine falan benzemiyordu. Aerodinami-

ğın bilinen tüm kanunlarını ve Einstein'ın özel izafiyet teorisini çiğnemişti.

Gece gelmişti, gemisinin etrafı tamamen ışıklarla kaplıydı, gördüğüm en güzel şeydi. Alçaldı ve hiçbir roket, pervane, rotor ya da itiş gücü oluşturabilecek gözle görülür hiçbir tertibatı olmadan tecrübe sahasının tam ortasına konuverdi. Dış yüzeyi kabuklu bir deniz canlısına ya da gözenekleri olan, çıkıntılı, sarmal bir tür kayaya benziyordu, hani kireç taşı mağaralarında ya da açık denizde dalış yaptığınızda karşılaşılabileceğiniz türden şeylere.

Ona ulaşan ilk cipteydim. Biz oraya gidene kadar, Tach çoktan dışarı çıkmıştı. Mesela Michael Rennie gümüş-mavi uzay giysisi içerisinde gayet düzgün görünüyordu, ama Tachyon daha çok Üç Silahşorlar ile bir çeşit sirk palyaçosunun birbirine geçmiş haline benziyordu. Size çekinmeden söyleyeyim, hepimiz oraya giderken gerçekten çok korkmuştuk, roketçi ve sivri zekâ çocuklar da en az GI'lar kadar korkmuştu. Mercury Tiyatrosu'nun 1939'da yaptığı yayını hatırlamıştım, Orson Welles herkesi Marslılar New Jersey'i istila ediyor diye kandırmıştı. Bu sefer gerçekten mi oluyor diye düşünmeden edemedim. Ama gemisinin önünde dururken, spot ışıkları üzerine vurduğunda hepimiz rahatladık. Hiç de korkutucu görünmüyordu.

Kısaydı, en fazla 1.60-65 boylarındaydı ve aslını isterseniz, o bizden daha çok korkmuş gibi görünüyordu. Şu botlarla birleşik olan yeşil taytlardan giyiyordu; bilek ve boyun kısmında efemine dantelleri olan turuncumsu gömleği ve sırma işlemeli gümüşü yeleği de gerçekten çok sıkıydı. Limon sarısı palto-suyla birlikte, arkasında rüzgârla dalgalanırken ayak bileklerine dolanan yeşil bir pelerini vardı. Kafasına şu geniş kenarlı

şapkalarından takmıştı ve şapkasının üstünde uzun, kırmızı bir kuştüyü göze çarpıyordu; yaklaşmamla birlikte onun aslında garip görünümlü, uzun ve sivri bir telek olduğunu gördüm. Saçları omuzlarını kapatıyordu; ilk bakışta, onun bir kız olduğunu düşünmüştüm. Saçı da yine tuhaftı, kızıl ve parlak, ince bakır kablo gibi.

Onu neye benzeteceğimi bilememiştim, ama bizim Almanlardan birinin onun bir Fransız erkeğine benzediğini söylediğini hatırlıyorum.

Biz oraya ulaştıktan hemen sonra arazi aracımıza doğru ilerlemeye başladı, çekinmeden, kumların arasında ağır adımlarla yürüyerek, kolunun altına sıkıştırılmış koca bir çanta ile birlikte. Bize adını söylemeye başladı; geri kalan diğer dört cip de gelip yanaştığında o hâlâ devam ediyordu. Garip aksanına rağmen, bizdeki çoğu Almandan daha iyi İngilizce konuşuyordu, fakat o ilk on dakika bize ismini söylediği için bundan emin olmakta biraz zorlandık.

Onunla konuşan ilk insan ben oldum. Tanrı şahidim olsun ki, başka kimsenin size ne dediği umurumda bile değil, ilk konuşan bendim. Cipten çıktım, elimi uzattım ve “Amerika’ya hoş geldin,” dedim. Kendimi tanıtmaya başlayacaktım ki daha kelimeler ağzımdan çıkmadan araya girdi.

“New Jersey, Cape May’den Herb Cranston,” dedi. “Bir roket araştırmacısısın. Mükemmel. Ben de bir bilim adamıyım.”

Tanıdığım hiçbir bilim adamına benzemiyordu, ama uzaydan gelmiş olduğu için anlayış gösterdim. Daha çok benim ismimi nereden bildiğiyle ilgileniyordum. Bunu ona sordum.

Sabırsız bir şekilde fırfırlarını havaya savurdu. “Zihnini okudum. Bunun bir önemi yok. Zamanımız kısıtlı, Cranston. Gemileri bozuldu.” Bunları söylediğinde onun durumunun

biraz hastadan daha fazlası olduğunu düşündüm; üzgün, bilirsiniz, canı acıyor ama korkuyor da. Ayrıca yorgundu, çok yorgun. Daha sonra şu küre hakkında konuşmaya başladı. Bu, vahşi kart virüsünü içeren küreydi. Elbette bunu şimdi herkes biliyor, ama o zaman neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kürenin kayıp olduğunu ve geri alması gerektiğini söyledi, bizim iyiliğimiz için hâlâ tek parça olmasını umuyordu. En üst düzeyli liderlerimizle konuşmak istediğini söyledi. Zihnimi okumuş olmalı, çünkü Werner ve Einstein'dan bahsetti, bir de başkandan, ancak ondan “Sizin şu Başkan Harry S. Truman,” diye söz etti. Sonra, arazi aracımızın arkasına tırmanıp oturdu. “Beni onlara götürün,” dedi. “Bir an önce.”

Profesör Lyle Crawford Kent

Bir bakıma, ona ismini bulan kişi bendim. Gerçek adı – kendisinin uzaylı adı– söylemesi imkânsız bir uzunlukta idi. Birçoğumuz bu ismi kısaltmayı denedi. Konferanslarda isminin farklı parçalarını kullandığımızı hatırlıyorum, ama belli ki bu onun gezegeni Takis'te bir görgü kuralı ihlaliydi. Bizi, ki kimi zaman küstahça da diyebilirim, sürekli bir grup okul çocuğuna nutuk çeken yaşlı bir bilgiç gibi düzeltmeye devam etti. Açıkçası, ona bir isim uydurmak zorundaydık. İlk önce unvanı düşünüldü. Kendisi prens olduğunu iddia ettiği için “Majesteleri” ya da benzeri bir şey olabilirdi, ancak Amerikalılar bu tür el pençe divan durumlarından hazzetmezler. Ayrıca kendisi hekim olduğunu söylemişti, bizim anladığımız anlamda olmasa da, kabul etmeliyiz ki uzmanlık alanı gibi duran biyokimya ve genetiği epey biliyor gibi görünüyordu. Ekibimizin çoğu üyesi yüksek diplomalara sahipti, biz de birbirimize ona göre hitap ediyorduk, bu yüzden ona da “Doktor” diye hitap etmeye başlamamız gayet doğaldı.

Roket araştırmacıları ziyaretçimizin gemisini takıntı haline getirmişti, özellikle de *ışıktan-daha-hızlı* itiş sistemi teorisini. Maalesef, Takisli arkadaşımız buraya akrabalarından önce gelmek için acele ederken gemisinin yıldızlararası sürüş tertibatını yakmıştı ve inatla, sivil ya da asker fark etmeksizin gemisinin içini incelememize izin vermeyi reddediyordu. Werner ve Almanlar, biraz da iflah olmaz şekilde diye düşünüyorum, uzaylı bu sürüş tertibatı için sorgulamaya kadar düşmüştü. Anladığım kadarıyla, teorik fizik ve uzay seyahati bizim ziyaretçimizin uzmanlık alanlarından değildi, bu yüzden, verdiği cevaplar da pek net olmuyordu, ama yine de söz konusu sürüş tertibatının şimdiye dek bilinmeyen ve ışıktan daha hızlı hareket eden bir parçacığı kullanarak çalıştığını kavramış olduk.

Uzaylı, bu parçacık için de en az kendi ismi kadar telaffuzu imkânsız olan bir terim kullanıyordu. Eh, benim de tüm eğitilmiş insanlar gibi klasik Yunancada bir temel ve terimlendirme işinde belli bir yeteneğim vardı. O yüzden “tachyon” ismini uyduran ben oldum. Her nasılsa GI’lar işleri karıştırdı ve ziyaretçimizden “şu tachyoncu arkadaş” diye bahsetmeye başladı. Zamanla bu tabir yayılmaya başladı ve zaten o noktadan sonra basında da yaygın olarak tanındığı ismiyle Doktor Tachyon’a evrilmesi uzun sürmedi.

Albay Edward Reid, ABD
Ordu İstihbarat (Em.)

Söylememi istiyorsunuz, değil mi? Konuştuğum her lanet gazeteci aynı şeyi söylememi istiyor. Pekâlâ: Bir hata yaptık ve bedelini ödedik. Sonradan tüm sorgu ekibi olarak askeri mahkemede yargılanmamıza ramak kaldığını biliyor muydunuz? Bak bu gerçek.

Canı cehenneme, daha farklı bir şekilde davranmış olmamızı bizden nasıl bekleyebiliyorlar, bilmiyorum. Onun sorgusundan ben sorumluydum. Bilmeliydim.

Gerçekten, onun hakkında ne biliyorduk ki? Onun bize anlattıklarının haricinde hiçbir şey. Sivri zekâlılar ona Bebek İsa gibi davrandı, ama askerler her zaman biraz daha dikkatli olmalıdırlar. Eğer anlamak istiyorsanız, kendini bizim yerimize koyup o zamanki durumu hatırlamanız lazım. Hikâyesi tamamen saçmaydı ve kanıtlayabilecek tek bir şeyi bile yoktu.

Pekâlâ, komik görünümlü şu roket uçağıyla iniş yaptı, gerçi roketleri yoktu tabii. Bu inanılmazdı. Belki de o uçak, dediği gibi gerçekten uzaydan gelmişti. Ama belki de gelmemiştir. Belki de bu, Nazilerin üstünde çalıştığı, savaştan kalma, gizli projelerden biriydi. Sonuçta Nazilerin savaşın sonunda jetleri de vardı, biliyorsunuz ve tabii bir de V-2'leri. Üstelik atom bombası üstünde bile çalışıyorlardı. Belki de Rusya'dan geliyordu. Bilmiyorum. Eğer Tachyon bize gemisini incelememiz için izin verseydi, bizim çocuklar nereden geldiğini bulabilirlerdi, eminim. Ama kimsenin o lanet şeyin içine girmesine izin vermedi ki bu beni daha da meraka sürüklüyor. İçeride ne saklamaya çalışıyordu?

Bize Takis gezegeninden geldiğini söyledi. Ama ben Takis adında hiçbir gezegen duymadım. Mars, Venüs, Jüpiter, tabii ki. Hatta Mongo ve Barsoom. Ama ya Takis? Ülkenin dört bir yanından düzinelerce astronom çağırdım, hatta şu İngiltere'deki adamı bile. "Nerede bu Takis gezegeni?" diye sordum. Bana Takis diye bir gezegenin olmadığını söylediler.

Onun uzaylı olması gerekiyordu, değil mi? Onu inceledik. Eksiksiz bir fiziksel muayene, röntgenler, birtakım psikolojik testler, ne ararsan. Sonuç? İnsan. Onu ne tarafa çevirdiyssek

hepsinde insan çıktı. Fazladan organlar yok, yeşil kan yok, beş parmak, bir yumurtalık ve bir penis. O pezevenğin senden, benden hiçbir farkı yoktu. Adam *İngilizce* konuşuyordu, Tanrı aşkına. Ama şunu da söyleyeyim: Aynı zamanda Almanca da konuşuyordu. Rusça da, Fransızca da ve adını unuttuğum birkaç dil daha. Onunla yaptığım görüşmelerin birkaçında ses kaydı aldım ve bu kayıtları bir dilbilimciye dinlettiğimde, adam bana Tachyon'un aksanının Orta Avrupa aksanı olduğunu söyledi.

Ha bir de psikiyatrlar vardı tabii, ohooo, onların verdiği raporları duyacaktınız. Klasik paranoyak, dediler. Megalomani, dediler. Şizofreni, dediler. Her türlü şey. Demek istediğim, bakın, bu adam *uzaydan* geldiğini, sihirli mihirli *güçlere* sahip bir *prens* olduğunu ve buraya *sırf* lanet gezegenimizi kurtarmaya geldiğini iddia ediyordu. Bu size normal geliyor mu?

Bu arada size onun şu lanet büyü güçleri hakkında bir şey söyleyeyim. Kabul ediyorum, beni en çok rahatsız eden şey oydu. Yani, sadece ne düşündüğünüzü söylemiyordu, komik bir şekilde bakıp sizi masanızın üstüne zıplatabilir, şortunuzu aşağı indirtebilirdi, siz istesenez de istemesenez de... Onunla her gün saatlerce zaman geçirdim ve *beni* her seferinde ikna etti. Asıl sorun, hazırladığım raporların doğudaki yüksek rütbelileri ikna edememesiydi. Bir çeşit dalavere diye düşündüler, bizi hipnoz ediyordu, vücut dilimizi okuyordu, psikolojiyi kullanarak bizim beynimizi okuduğunu sanmamızı sağlıyordu. Bunları nasıl yaptığını ortaya çıkarmak için bir sahne hipnozcusu göndereceklerdi, ama bunu yapana kadar işler çıktırından çıktı.

Pek fazla şey istemiyordu. Tek isteği başkanla görüşüp, tüm Amerikan ordusunu düşen uzay gemisini bulmak için sefer-

ber etmekti. Komuta Tachyon'da olacaktı elbette, başka kimse yeterli niteliklere sahip değildi. En iyi bilim adamlarımız onun asistanı olacaktı. Radarlar, jetler, denizaltılar, iz sürücü köpekler ve kimsenin duymadığı garip makineler istedi. Aklinıza gelebilecek her şeyi istedi. Ayrıca bu konuyu kimseyle tartışmaya bile yanaşmadı. İbne bir kuaför gibi giyiniyordu, ama açıkçası size emir verdiğinde en az üç yıldızı varmış gibi hissediyordunuz.

Peki neden? Ah evet, hikâyesi, gerçekten çok iyiydi. Söylediğine göre, Takis gezegeninde tüm hayatı yöneten birkaç düzine büyük aile vardı, tıpkı kraliyet ailesi gibi, ama tabii bu ailelerin bir de büyü güçleri bulunuyordu ve bu güce sahip olmayan herkesi küçük görüyorlardı. Bu aileler zamanlarının çoğunu birbirleriyle kavga ederek geçiriyordu. Onun dahil olduğu grup, yüzyıllardır gizli bir silah üstünde çalışıyordu. Bu, ev sahibi organizmanın gen yapısıyla etkileşime geçecek şekilde tasarlanmış yapay bir virüsmüş, öyle söylüyordu. Kendisi de araştırma takımındaymış.

Ben de onun huyuna gidiyordum. Ona bu virüsün neler yapabildiğini sordum. Şimdi buna dikkat; yapamayacağı hiçbir şey yokmuş.

Tachyon'un söylediğine göre bu virüsün yapması gereken şey ise, onların zihin güçlerini artırmak, belki de yeni süper güçler kazandırmak, onları evrimleştirerek neredeyse tanrıya dönüştürmekmiş, bu da şüphesiz ki onun ailesine diğerlerine karşı hatırı sayılır bir üstünlük sağlayacaktı. Ama her zaman böyle sonuçlanmayabiliyormuş. Bazen, evet. Ama çoğunlukla test deneklerini öldürüyormuş. Bana sürekli bu şeyin ne kadar tehlikeli ve ölümcül olduğundan bahsedip durdu, en sonunda tüylerimi ürpertmeyi başardı. Ona virüsün belirtilerinin ne

olduğunu sordum. Bu tür biyolojik silahlar hakkında ta 1946 yılında bile bildiklerimiz vardı; doğruyu söylüyor olma ihtimaline karşı ne aramamız gerektiğini bilmek istedim.

Bana belirtileri söyleyemedi. Her çeşit belirti varmış. Her insanda belirtisi farklı oluyormuş, her insanda. Hiç böyle çalışmış bir virüs duydunuz mu? Ben duymadım.

Daha sonra Tachyon bazen insanları öldürmek yerine ucubeye dönüştürdüğünden bahsetti. “Ne tür ucubeler?” diye sordum. “Her çeşit,” dedi. Bunun kulağa çok kötü geldiğini itiraf ettim ve neden bu şeyi diğer ailelerin üstünde kullanmadıklarını sordum. “Çünkü bazen virüs çalışıyordu,” dedi; kurbanlarını baştan yaratıp onlara yeni güçler veriyormuş. Ne çeşit güçler? Tabii ki her çeşit güç.

Yani ellerinde böyle bir şey vardı. Belki düşmanlarına güç verir diye onu düşmanları üzerinde kullanamıyorlardı. Kendi üstlerinde kullanıp ailenin yarısını da öldürmek istemiyorlardı. Tabii ki unutup vazgeçecek değillerdi. O yüzden bizim üstümüzde test etmeye karar vermişlerdi. Neden biz? Çünkü genetik yapımız Takislilerle birebir aynıymış ve bu özelliklere sahip, bildikleri tek ırk bizmişiz. Virüs, Takisli genotipi üzerinde çalışacak şekilde tasarlanmışmış. Peki, biz neden bu kadar şanslıymışız? Onun halkına mensup bazıları, bunun paralel evrimin sonucu olduğunu düşünüyormuş, bazıları da Dünya'nın kayıp Takis kolonisi olduğuna inanıyormuş – onunsa bir fikri yoktu, pek umurunda da değildi.

Onun umurunda olan, deneydi. Bu deneyin “aşâğılık” bir şey olduğunu düşünüyordu. Söylediğine göre, buna karşı çıkmış, ama onu görmezden gelmişlerdi. Böylece gemi yola çıkmıştı. Tachyon da onları tek başına durdurmaya karar vermiş, onların peşine daha küçük bir gemiyle düşmüş, önlerine geçme-

ye çalışırken de lanet tachyon sürüş tertibatını bozmuştu. Onları yakalayıp önlerini kestiğinde, aileden biri olmasına rağmen ona siktirip gitmesini söylemişlerdi, bu yüzden orada bir tür uzay savaşı olmuştu. Onun gemisi hasar almış, diğerlerinin de kontrolü kaybedip düşmüştü. Arkada, doğuda bir yere, di-yordu. Gemisindeki hasar yüzünden onları kaybetmiş, böylece yardım bulabileceğini düşündüğü White Sands'e inmişti.

Tüm bu hikâyeyi kayda aldım. Sonrasında, ordu istihbaratı, aklınıza gelebilecek her türlü uzmanla iletişime geçti: biyokimyacılar, doktorlar ve biyolojik savaş uzmanları, artık aklınıza ne gelirse. Onlara bir uzaylı virüsü olduğunu söyledik, belirtilerinin tamamen rasgele ve öngörülemez olduğunu ifade ettik. İmkânsız olduğunu söylediler. Tamamen saçma, dediler. İçlerinden biri, nasıl ki Dünyalı mikroplar H. G. Wells'in kitabında olduğu gibi Marslıları etkileyemezse, aynı şekilde Marslı mikropların da bizi etkileyemeyeceği konusunda uzun bir nutuk çekti. Herkes bu rasgele-belirti olayının komik olduğunda hemfikir oldu. Peki, ne yapmamız gerekiyordu? Hepimiz Marslı gribi ve uzaylı ateşi hakkında espriler yaptık. Kim olduğunu bilmediğim biri, hazırladığı raporda virüse *vahşi kart* virüsü dedi ve geri kalanlarımız bu isme hemen alıştı, ama kimse buna bir saniye bile inanmadı.

Kötü bir durumdu ve Tachyon kaçmaya çalıştığında daha da kötüleşti. Neredeyse başaracaktı, ancak "neredeyse" nin bu gibi durumlarda pek bir anlamı olmaz. Pentagon onu sorgulamak için kendi adamını yollamıştı, Albay Wayne adında bir kuş, Tachyon da sonunda bıkmıştı sanırım. Böylece Albay Wayne'i kontrol altına almış ve birlikte binadan çıkmışlar. Ne zaman bir müdahale olsa Wayne emirler yağdırarak geçmelerini sağlamış; eh, rütbenin de ayrıcalıkları vardır sonuçta. Kullanılan

uydurma hikâyeye göre, Wayne, Tachyon'u Washington'a geri götürmek için emir almıştı. Neyse, bir arazi aracına el koyup uzay gemisine kadar gitmişler, ama bu esnada nöbetçilerden biri benimle temasa geçmişti, böylece Albay Wayne'in söyleyeceği her şeyi yok sayma emri almış olan adamlarım uzay gemisinin yanında onları bekliyordu. Onu tekrar gözaltına aldık ve yüksek güvenlik önemleriyle birlikte orada tuttuk. Tüm büyü güçlerine rağmen yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. İsteddiği bir kişiye istediğini yaptırabilirdi, belki üç ya da dört kişiye, o da çok zorlarsa, ama hepimizi etkisi altına alamazdı, artık çevireceği numaralar hakkında tecrübeliydik.

Belki biraz aptalca bir manevraydı, ama kaçma teşebbüsü, başımızın etini yiyip sürekli dile getirdiği isteğine ulaşmasını, yani Einstein'la görüşmesini sağladı. Pentagon sürekli bize onun dünyanın en iyi hipnoz ustası olduğunu söyleyip durdu, ama artık bunu yemiyordum, ah bir de Albay Wayne'in bu teori hakkındaki düşüncelerini duyacaktınız. Sivri zekâlar da sinirleniyordu tabii. Her neyse, Wayne ile birlikte tutuklunun Princeton'a uçması için izin koparmayı başardık. Einstein'la yapılacak bir konuşmanın bir zararı olamayacağını, aksine yararlı olacağını düşünüyordum. Sonuçta gemisine el konmuştu ve adamın kendisinden de alabileceğimiz her şeyi almıştık. Einstein dünyanın en büyük beyni olduğuna göre, belki de bu adamı çözebilirdi, değil mi?

Hâlâ tüm bu olanların suçlusunun ordu olduğunu söyleyenler var, ama bu doğru değil. Olaylar yaşandıktan sonra zekice yorumlar yapmak kolaydır, ama ben oradaydım ve hayatımın sonuna kadar, attığımız her adımın makul ve basiretli olduğuna dair olan inancımı sürdüreceğim.

Beni asıl, insanların vahşi kart mikroplarını taşıyan o lanet

kürenin izini sürmek için hiçbir şey yapmadığımızı söylemeleri sinirlendiriyor. Belki bir hata yaptık, evet, ama aptal değildik, kendi kığımızı kolluyorduk. Ülkedeki her lanet askeri üsse talimat verilmiş, üzerinde seyir ışıkları olan bir deniz kabuğuna benzer, düşmüş bir uzay gemisine karşı tetikte olmaları emredilmişti. Hiç kimsenin ciddiye almamış olması benim suçum mu?

En azından bir konuda hakkımı verin. Ortalık cehenneme döndüğünde, Tachyon'u New York'a götürmek üzere iki saat içerisinde bir jete bindirdim. Arkasındaki koltukta oturdum. Kırmızı kafalı pısrık herif, ülkenin bir ucundan diğerine giderken yolun yarısı boyunca ağladı. Bense Jetçocuk için dua ettim.

